

ринку. Через те, що стартапи найчастіше створюються студентами, такі компанії часто називають «гаражними» [2]. Можна сказати, що найбільш сучасне значення і поняття стартапу це більшою мірою проєкт, якому властивий ризик.

Однією з особливостей стартап-проєкту є те, що період його існування досить обмежений.

Зазвичай у розвитку інноваційного підприємства, починається зі стартап-проєктування, виділяють подальші стадії, такі як стартап-стадію, стадію зростання, стадію розширення і стадію «виходу». Остання передбачає вихід засновників або венчурних інвесторів з проєкту через процедуру первинного публічного розміщення акцій на біржовому майданчику або через продаж компанії чи частки в ній стратегічному інвесторові.

Щоб стартап-проєктування було успішним, йому потрібно бути досить новим і оригінальним, а це є ознакою того, що проєкт є інноваційним.

Основними складовими успіху є: по-перше, ретельне опрацювання концепції нового товару, по-друге, дослідження потреби в ньому і, по-третє, - це продумана технологія.

Стартап можна розглядати з теоретичної та практичної точки зору. З точки зору теорії, термін «стартап» є результатом зіткнення теорії життєвого циклу організації з теорією інновацій. У практичному підході - це проєкт підприємства, що випускає інноваційний продукт, часто в сфері високих технологій. Проєкт вимагає великих вкладень і є високо ризикованим з точки зору інвесторів.

Однією з причин створення, розвитку та подальшого існування стартапів можна назвати той факт, що великі компанії успішно використовують продукти, які вже у них є, і практично не розробляють нових. Таким чином, з'являються стартапи, які, внаслідок новизни своїх ідей, складають конкуренцію великим корпораціям

Література:

1. Hoang N. (2015). A Guide for startups Bachelor's Thesis [Електронний ресурс]. — Режим доступу: https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/101255/Hoang_NgaQuynh.pdf?sequence
2. Мрихіна О.Б. Перспективи стартап-компаній у контексті конкурентоспроможного розвитку українського ринку високих технологій / О. Б. Мрихіна, А.Р. Стояновський, Т.І. Міркунова // Актуальні проблеми економіки. — 2015. — № 9 (171). — С. 215—225.

Примітка: науковий керівний – Гіржева О.М., к.е.н., доцент кафедри підприємництва, торгівлі та біржова діяльність.

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ В СИСТЕМІ АГРАРНОГО БІЗНЕСУ

Завгородня Ірина Віталіївна

бакалавр кафедри підприємництва, торгівлі та біржової діяльності

*Харківського національного технічного університету
сільського господарства імені Петра Василенка
irinazavgouodnaa5@icloud.com*

Основною причиною гальмування переходу до інноваційного типу розвитку аграрного сектору економіки України є відсутність у вітчизняних підприємств чітко вираженого спрямування розвитку на основі інновацій.

Широке впровадження інновацій в усіх напрямках діяльності сільськогосподарських підприємств сприяє: зростанню продуктивності праці, економії різних видів ресурсів, скороченню витрат і зниженню собівартості аграрно – продовольчої продукції, нарощуванню обсягів і підвищенню ефективності сільськогосподарського виробництва[2,с.48]. Запровадження методів ведення органічного сільського господарства дозволяє забезпечувати виробництво екологічно чистої продукції, здійснювати раціональне природокористування і використання природно-ресурсного потенціалу агропромислового комплексу. Посилюється конкуренція між товаровиробниками та стимулюється практичне використання агроінновацій. В свою чергу, поява і впровадження новітніх технологій висувають й відповідні вимоги до системи аграрного менеджменту, якісно нового рівня професійної освіти і поведінки працівників. Підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва на сучасному етапі зумовлюється в значній мірі широким впровадженням у практику вітчизняних і світових досягнень науково – технічного прогресу, стратегічна роль в якому належить інноваційній діяльності.

У світовій економічній науці існують різні погляди на визначення поняття «інновації». Ґрунтовні інноваційні теорії були розроблені іноземними науковцями [4].

Засновник економічної теорії інновацій Й.Шумпетер у своїх працях ввів у науковий оборот нове поняття «креативного руйнування». На думку вченого, підприємці є новаторами які виробляють нові продукти чи впроваджують нові технології або способи організації виробництва. Тобто, креативне руйнування є процесом трансформації, який супроводжується радикальними інноваціями і очищає економіку від всього, що віджило. За допомогою інновацій підприємці розширюють межі можливостей економіки, відсікаючи від неї неефективні виробництва, формуючи нову, більш ефективну структуру економіки [1, с.85].

У витоках інноваційної теорії стояв і наш співвітчизник . Ще в 1894р. у своїй роботі «Промислові кризи в сучасній Англії, їх причини і вплив на народне життя» М.І.Турган – Барановський виклав та довів циклічність економічного розвитку та залежність його від позичкового капіталу та інвестицій. Ім'я цього українського економіста, першого міністра фінансів Української Народної Республіки, було внесено до засновників теорії бізнесових циклів та економічного зростання. Дослідження М.І.Турган – Барановського стали могутнім поштовхом до продовження роботи його учнем – М.Кондратьєвим.

Сьогодні процес формування інноваційної системи в Україні, зокрема в агропромисловому комплексі, відбувається за дуже несприятливих умов: недостатнє забезпечення наукової сфери матеріально – технічними ресурсами, обмеженість інформаційних ресурсами, обмеженість інформаційних ресурсів, втрата висококваліфікованих працівників тощо[3, с.45].

Інновація – нововведення в області техніки, технології, організації праці і управління, засновані на використанні досягнень науки і передового досвіду, а також використання цих новин в найрізноманітніших областях і сферах діяльності. Стосовно підприємств АПК інновації є реалізацією в господарській практиці результатів досліджень і розробок у вигляді нових сортів рослин, порід і видів тварин і кросів птиці, нових або покращених продуктів харчування, матеріалів, нових технологій в рослинництві, тваринництві і переробній промисловості, нових добрив і засобів захисту рослин і тварин, нових методів профілактики і лікування тварин і птиці, нових форм організації і управління, які надають можливість досягти збільшення врожайності, продуктивності, економічності та виробництва екологічної продукції, що забезпечує підприємствам прибутковість, конкурентоспроможність і стабільність[5, с.57].

Таким чином, ключова організаційно – управлінських інновацій в системі менеджменту аграрного підприємства полягає в тому, що саме вони створюють умови інноваційної сприйнятливості для реалізації нововведень всіх типів.

Список використаних джерел

1. Дудар Т.Г. Оцінка потенціалу і ринкових позицій аграрних холдингів / Т.Г. Дудар, В.В. Галуцак // Економіка АПК. – 2015. - №11. – С. 84-90.
2. Ковтун О.І. Інноваційні стратегії підприємств: теоретико- методологічні засади/ О.І. Ковтун // «Економіка України» .- 2013. № 4(617). С.44-56.
3. Шубравська О.В. Інноваційний розвиток аграрного сектора економіки України: теоретико – методологічний аспект/ О.В. Шубравська// Економіка України. – 2016.-№1.- С. 23-27.
4. Про інноваційну діяльність. Закон України. Ост. ред. від 26.07.2010 р. / [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
5. Дудар Т.Г. Інноваційний менеджмент: Навч. посіб. / Т.Г. Дудар, В.В. Мельниченко. – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 256 с.

Примітка: науковий керівний – Коломієць Н.О. к.е.н., доцент кафедри підприємництва, торгівля та біржова діяльність.

ОСВІТА ЯК БАЗИС РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Ратинський Вадим Віталійович
к.е.н., ст. викл. кафедри
бухгалтерського обліку та аудиту
Тернопільський національний технічний
університет ім. І. Пулюя
ratvadim@gmail.com

Сьогодні конкурентами України є як лідери в сфері інновацій (США, Японія, країни ЄС), так і країни з економікою, що зростає (Китай, Індія, Бразилія та ін.), які розглядають інвестиції в технологічний розвиток як ключовий напрям. Говорячи про перехід на інноваційну модель розвитку, підкреслимо, що в вітчизняних умовах, незалежно від масштабів розвитку інноваційних виробництв від значної частки сировинної складової все одно буде тяжко дистанціюватися. Ускладнює перехід вітчизняної економіки на інноваційний шлях розвитку розрив між Україною і найбільш економічно розвиненими країнами світу, що виражається не тільки у відставанні по ВВП на душу населення, але в першу чергу в відставанні відповідних інститутів. Таким чином, сьогодні слід прагнути до кардинального збільшення частки інноваційної складової в економіці при одночасному зниженні сировинної. При цьому в сировинних регіонах з обмеженими трудовими ресурсами сировинна складова залишиться високою. Нам потрібно визначити напрями модернізації економіки на основі технологічних інновацій, розвитку національної інноваційної системи та інноваційної інфраструктури. Збільшити фінансування за рахунок коштів держави фундаментальної науки, а також прикладних розробок, в тому числі через державні фонди фінансування науки і цільові програми. Створити систему інститутів розвитку інновацій, в тому числі венчурні фонди з державною участю. Робити дії з розвитку дослідницької діяльності і інновацій у вищій освіті: університетам на конкурсній основі присвоювати статус національних дослідницьких, виділяти кошти на реалізацію програм розвитку, включаючи розвиток дослідницької діяльності і створення інноваційної інфраструктури. Сформувати національні дослідницькі центри, будувати свою «кремнієву долину». Необхідно також, прийняти закон, що дозволить бюджетним установам освіти і науки створювати малі інноваційні підприємства.